

vedel: bilo je tisto drugo. Njen prekrasni obraz je napadla gniloba. Počasi in zahrbtno se je plazila vanjo. Najprej so izginile lepe ustnice — zato spremenjene že prejšnji dan — v brezoblični rakasti gobi, ki se je hitro širila po celem obrazu. Lasje so ji izpadli in tudi telo je načela plesen — pri meni je ostalo celo. Zgrozil bi se ob pogledu nanjo, a me je izučila prva napaka, ko sem zakričal in brez potrebe budil višjega od sebe.

Na tej strani sem spoznal še tistih nekaj plasti (prej so bile skrite, ker sem nosil ogledalo na srcu) in vedel sem, kaj moram storiti.

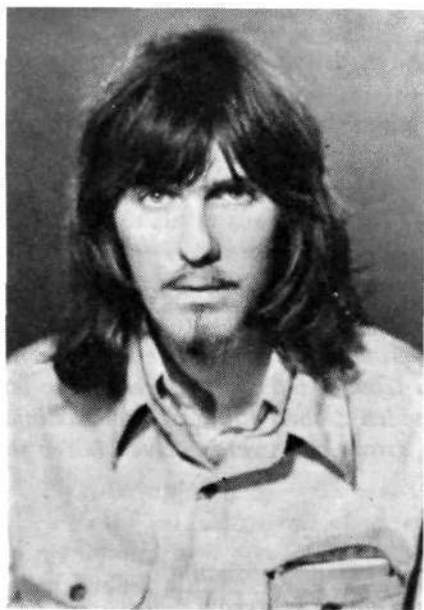
Spustil sem se k njej,

jo objel (ni bila začudena — smehljaj je imela v še edino nerazpadlih, čudovitih očeh — naslonila mi je glavo na prsi) in ji porinil oster nož skozi hrbet in srce.

Veselim se že njenega prihoda, ko jo bom spet vzel v naročje in bo lahko videla moj obraz

— na tej strani imamo obraze kot v začetku:

neskaljene, podobne njenemu v tisti zeleni travi.

Tomo
Rebolj

Moj ljubi Ariel (odlomki)

I

Kjer se spomin zgošča v razmršenih pramenih spomina, pod plinskimi lučmi.

Kjer se ogabna voda steka v režanje kanala pod slutnjo za črno šipo skritega pogleda na neskončni ulici.

Kjer se sprehod konča.

Voda. Voda.

Kjer se nevidna sila sprosti proti nasilnim rokam v brnečem embriu in vse ustavi nenadoma.

Kjer postane pesem črna pelerina in zidove podirajoča v istem trenutku in na istem mestu. Na klin obešena koža in sredi ulice stoječa kraljevska ambra z dvignjenimi sencami rok.

Dragoceno srečanje ob izložbenih oknih pričakovanja že zdavnaj ni več naključje. Ariel se pere ob iztoku železne cevi v mestni aorti. Ko dvigne obraz, je prepreden z rjavimi lisami. In se smehlja.

»Srečala sva se neznansko bela.

Daj mi roko, Ariel.

Poglej me, Ariel, s svojimi belimi dlanmi.

Potem bova šla čez razbeljeno železno kamenje. Tukaj in v istem trenutku in tam in v drugem trenutku obenem.

Moj ljubi Ariel.«

2

(kontemplacija I)

Nekoč pa se v čarobni kemiji vrtenja vrnemo drugačni in z drugimi očmi, z Arielom v sebi, ki bo za spoznanje boljši in lepši na pogled. Ko pa bomo s svojo brlivko kjerkoli, bomo spet začudení zaradi njene svetlobe šli in se vračali k Arielovi prvi lepoti in prvi temí.

O, fantastično vračanje skozi marmorna mestá tišine, skozi spogledovanje v temni vodi, skozi mrtvilo kovinskega cvetja, tja na rob puščave, v posipanje z zlatim peskom, o neizmerna vera, ki jo je okoren četrveronožec s krvavimi dragulji namesto oči!

5

»Moj ljubi Ariel, kjer je poslednji tujec odbežal na spočitem konju iz praznega mesta.

Moj ljubi Ariel, kjer ni nihče več potapljal goratih rok v lepljivost sladkega smetišča.

Moj ljubi Ariel pod lučmi najstarejših kavarn.

Moj ljubi Ariel.

Veš, pravljice si ni izmislil nihče.

Ko si spal, se je iz kovinske goščave priplazil četrveronožec in položil šapo nate. Na ukrivljenem hrbitišču so se mu raztresle krvave kapljice.

Pod toplim dihom četrveronožca se tvoje spanje nikdar ne konča. Rožnati valovi tvoje utrujenosti lebdijo nad njim, četrveronožec leno pripira oči in te oplojuje. Prihajam neviden z obeh strani in vaju zaklinjam s palico in ognjem. Iz tvojih ust, Ariel, zraste čisti cvet in četrveronožec se umakne med kovinsko listje.«

Tam, kjer sva postavila oltar sile.

Tam, kjer sva v epruveti kuhala spoznanje.

Tam, kjer sva iz zlatega peska izbrskala žalost.

Tam, kjer si hotel moj objem in toploto.

Tam, kjer sva ostala sama.

In najina beseda noč. Naj bo vedno tako.

To je lepo in to so sanje najine, moj ljubi Ariel.

(kontemplacija 4)

Videl sem: odhajal je Ariel na travnik neskončni zeleni, počasi je odhajal in kakor da je bilo sonce za njim, za njim je ostajala trava vzravnana in nobene poti, ki bi vodila od tu ali od tam, rumeni regratovi cveti so zrlji v nebo. rumeni regratovi cveti, moj bog, Ariel pa je gledal tako kot vedno predse, kakor da vse ve, s smehljajem usmiljenim in kakor da ga je strah, sem videl, oklepal se je nevidne smeri, o glej, sonce je bilo za njim.

9

Cvetovi moje žalosti so se upognili v Arielovih rokah. Z nežnimi ustnicami je na liste prilepljal roso poljubov. Bil je tako lep.

Padal sem skozi tramvajске žice na zebre zbeganih korakov, v vijugah neznanih hodnikov sem pestoval srečo pričakovanja in bil krotka zverina, ko se je peščeva glava ločila od telesa pod nožem brnečega embria. Z govnom napolnjene svinje!

Mene in Ariela pa ni sram.

Jaz in Ariel pa se grejeva v ledeni sreči vode.

Jaz in Ariel pa se utapljava brez obupano iztegnjene roke.

Jaz in moj ljubi Ariel sva blede elipsa plinske svetilke.

11

(fotografija 6)

Pod senčo nevidnega utripa, glej, slučajno zarisana obkroženost moje odkritosrčne osredotočenosti, glej. Odhajam.

Oče in sin in ostarela mati.

Po črtah premaknjene mize se sprehajajo žuželke hrapavih materinih rok. Nekdo je previdno zložil prt in ga pustil na robu. Okno je na stežaj odprto. Odhajam.

Oče in sin in ostarela mati.

Umetno cvetje na slabi tkanini, rezek zvok violine nenadoma. Odhajam.

V razbitih vazah čas, ki utrujeno mine.

Oče in sin in ostarela mati.

Svetloba prastarih svetilk pod obrazi v lepljivi lepoti, v sencah po kotih, onkraj vsega. Odhajam.

Skozi odprta vrata prihaja od starosti zgrbljen in vse bolj pijani tango. Zamenjal me bo.

(kontemplacija 5)

Nekoč pa boš zagrnil okno, moj ljubi Ariel, pesem se bo z nama ujela v prenapoljenem prostoru z neštetiimi nevidnimi rečmi in neštetiimi nevidnimi ljudmi, niti malo ne boš zajokal.

V puščavi zakajenih lokalov bojo obesili spomine mojega šepetanja, pomislil boš, da nikdar več ne bom sejal besede v pretresljive oči svojega iskanja, zelo hudo ti bo in zelo srečen boš, moj ljubi Ariel.

Odnesel me boš nekam na rob. Ko se bo zemlja strdila, boš šel na pot vračanja mojega duha.

13

In kjer je kraljestvo padlo v prepad srečnosti med dotiki toplih človekovih rok.

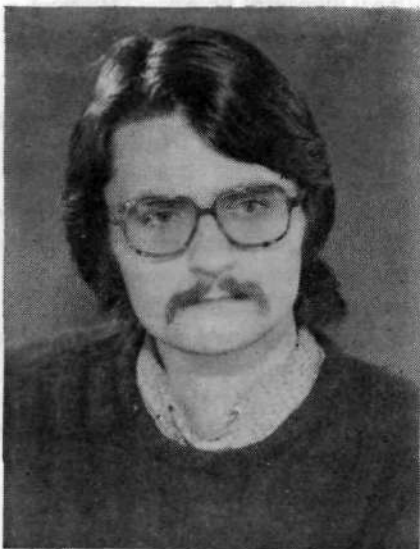
In kjer so sadili blazno upanje v ničevost tvoje trenutne utelešenosti. In kjer sem smehljaje molčal, da bi poslušal otroško petje pod drevesi nedojetega opazovanja.

In kjer sem bil cirkuški ravnatelj s sklonjeno glavo in zaprtimi očmi v areni veličastnega propadanja.

S svojim ljubim Arielom.

(kontemplacija 7)

Nekoč pa se boš umiril; negiben boš obvisel v temi in milijon zvezd bo utripalo vsenaokrog, padale bojo in se združevale, ti pa se boš smejal in jokal, kajti v tebi bojo tvoji starši in tvoji sinovi, kristalne solze boš lovil v dlani, božanski in praresničen.

Ivo
Svetina

Hiša kruha

*Ljubezen požene v telesu in pri-
deš ti, ti, ki si sij visokih morij, sklo-
njena iz neba k meni, ki obrodim
svoj sad v stekleni posodi besed.*

*V tvoji glavi, noč, razvijam bel
film, črno nebo ljubezni brez konca,
koralde božajočega rizlinga sadiš,
polnočna tica, v mlečno bolečino
moje beločnice, da postajam stop-
ljeno meso nad tujimi oblaki, poma-
rančen znoj, kri rožmarina. Si vino
amaro, zavreto iz vrtnic, skritih v*

*dlani lunine skorje. Ovita v lubje ko las, ko olje, si Puccini, mavrica, za-
vezana krog čela, belega ko svetlo testo sveče, ki je pognala iz steklenice,
pokrajine, polne miru. Kamnit otrok rinocerosa, lava sredi ajde, spim pred
ogledalom, na mrtvi želvi mandarininega telesa: trepetam ko Ren, ko jagoda
želéja pod prozornim krilom stoletne deklice Lorelaj.*

*Kot glavnik lije mrzla tinta čez Komarčo, žarečo od neznanega seva-
nja, od rojstva republike, od Bogomilinega muslinastega daha, rosastega
ledenega prahu kozmične Savice. Na belem otočku sladkorja tišina in pes.*